

„Nej, det er mig, der er Bertha. Og det er min Datter. Jytte hedder hun. Saa veed De nok Besked, ikke sandt?“

„Ja . . . Men Konferensraaden har Vorherre gemt nu. Han fik en skøn Begravelse.“

„Ja, men det er tresindstyve Aar siden, lille Bodil. Det var før min Tid. — Men lad mig nu høre, hvordan har De det? De havde nok Besøg af Præsten.“

Den Gamle nikkede og saae hen til et Glas med friske Markblomster, der stod paa Bordet.

„Han kom med dem der,“ sagde hun og fortalte saa forstaaeligt, som hun med sin lamme Tunge kunde gøre det, at Pastor Gaardbo hver Dag sad lidt hos hende og altid havde Blomster med, for at ogsaa hun skulde mærke, at det var Sommer.

„Ja, han er vist en god Mand,“ raabte Fru Bertha. „Det ser han ud til.“

„Pastor Melby — han var ogsaa en god Mand. Han er død nu. Han konfirmerte mig paa mine Forældres Bryllupsdag. Det var den 7de April.“

Jytte havde kastet et forundret Blik hen paa Blomsterglasset. Hun var meget overrasket over, hvad hun hørte her. En saadan Opofrelse overfor et gammelt Menneske svarede ikke til de Forestillinger, hun havde gjort sig om Præster efter sit Kendskab til de Eksemplarer af Racen, hun havde truffet i det københavnske Selskabsliv.

Hun kom til at mindes sin gamle Ven, Professor Ole Knudsen, der havde været saa bittert stemt mod Præsterne. Han var død for flere Aar siden, men for nylig havde hun drømt, at hun mødte ham i Bredgade. Han kom paa sin forsigtige Maade gaarlangsomt langsmed Husrækken og maatte hvert Øjeblik blotte det fine graa Tænkerhoved, fordi næsten hvert andet Menneske ærbødigt hilste ham. Hun havde i den senere Tid igen saa ofte tænkt paa ham og hyppig ogsaa drømt om ham, og hun havde spurgt sig selv, om ikke denne elskelige gamle Herre havde været hendes eneste Kærlighed, den eneste, for hvem hun maaske havde kunnet opofre sig. — Eller var ogsaa det en Indbildning?